

Barcelona, 12 de setembre de 1930

L'Esquella de la Torratxa

ANY LIV - 2672 - 15 cts. - Atrassats, 30

La veu del poble: l'11 de Setembre

—Catalunya: Cria fills coratjosos i forts perquè m'ajudin en la feina.

Altaveus PHILIPS

**Reproducció meravellosa
del so i de la veu**

Cada altaveu Philips és un
veritable instrument que re-
produceix amb meravellosa
puresa totes les notes de
l'escala musical.

**Reproducció fidel
Sense cap deformació
Gran potència sonora**

**ALTAVEUS
PHILIPS**

Catalunya: C. de l'Indústria, 10. Tel. 20.000. Fax 20.000. E-mail: info@industrial.cat

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona.

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÒNICA

“Souvenirs de Barcelone”

QUESTS dies, els diaris han anat plens de dates: 11 de setembre de 1714, 11 de setembre de 1923; 13 de setembre de 1923; 11 de setembre de 1930... Cada data, un moment de la història; cada xifra, un fet d'heroisme o una indignitat... Amb el renaixement sentimental i romàntic de la nostra història — Jocs Florals, drametes històrics de Frederic Soler, síntesis històriques novellades a la ma-

nera de Víctor Balaguer, etc. — s'inicià aquesta litúrgia de la data. Una data, un acte. Tot el pes de la història catalana aclaparant el present.

Efectivament, hi ha dues maneres de situar-se davant la vida d'un poble: o amb una projecció tradicionalista de la vida o amb un oblit del passat, per a emprendre cada dia la ruta que millor convingui i l'amistat que més plaugui o es necessiti de moment. Hi ha una mena de tradicionalistes truculents que viuria encara en l'hora de l'Edat Mitjana i cercaria les Ciutats obligant la gent a passar el rosari abans d'anar a dormir; enterraria els artistes en terra “no sagrada” — segons ells —; i duria a la vida la marca d'una esclavitud tristíssima. Els altres — els que en podríem dir els oportunistes, sense voler significar amb això a cap partit polític dels que actualment estan organitzats a Catalunya — no miren la història, ni el passat. Els temps passen; les generacions canvien i la vida duu amb ella mateixa la renovació de costums i de fets... Amb un sentit estrictament tradicionalista, França no hauria pogut ajuntar-se mai amb Anglaterra, perquè li ha occit dues de les grans figures històriques que li han donat cos nacional i grandesa literària — per la que s'ha escrit cantant les excel·lències de la terra francesa: Joana d'Arc i Napoleó. — Tenint present Napoleó a cada instant, són molts els pobles que no podrien ajuntar-se amb França... La història mantes vegades és una càrrega que destorba. Però, per un fet fatal, la història s'accepta com una herència: amb els usdefruits i càrregues que comporti.

La tradició mantes vegades destorba una nova política i fa fer una ganyota de molèstia als polítics que necessiten que el poble oblidí certes pàgines i certs moments que no són gaire propicis a la concòrdia. “Han passat molts anys” — diuen. — Es cert, però la data queda, i una data, mantes vegades, és terrible. Es posa en mig del camí un obstacle que no deixa passar la trampa. Clar que no és possible viure tenint sempre presents ofenses, greuges i guerres, perquè els catalans no podríem anar tampoc per certs pobles mediterranis on hi hem deixat la fúria d'una caracte-

rística de la que encara se'n recorden, perquè ha passat a ésser frase feta allò tan famós de “venjança catalana”...

L'onze de setembre de 1714 és llunyà i no té més que un vent de tradició i de sentimentalisme. L'onze de setembre de 1923 no és ni llunyà ni va perfumat de cap romàntic record. Encara hi pot haver espatlles que duguin marcat el cop, i la fotografia verídica no té la patina de les estampes de 1714 que ens distreuen de l'anècdota dibuixada per a endinsar-nos en la gràcia dels abillaments o de la estratègia... I l'onze de setembre de 1923 recorda que en un moment en què tres factors ibèrics volien donar al país un nou segell d'influència, que, com diria Francesc Pujols, el que es volia era donar a l'Estat una nova influència històrica, o sigui gallegobascocatalanitzar el país, es va retallar aquesta actuació demostrant una vegada més el sentit de col·laboració efectiva que ja es fixà a les Amèriques i que tan excel·lents comiats produí en tot el segle passat.

11 de setembre de 1923. Set anys enrera. Vivien encara Angel Guimerà, Ignasi Iglésies, era entre nosaltres Francesc Macià... Un vent de passió dominant tots els esperits per l'ambició d'ésser més i de retornar al fet centripet d'una cultura. Interrupció de la tasca. Set anys indignes. Retorn al fet sentimental de l'evolució. Per un veritable i nobilíssim desig d'independència espiritual meua, no puc condemnar tots els meus amics d'enllà de l'Ebre — Indalecio Prieto, Ortega i Gasset, Alvaro de Albornoz, Manuel Azaña, Fernando de los Ríos, Díez-Canedo, etc., etc... — com a passius davant l'empenta violenta del 1923. Amb ells la meua amistat catalana, ara i sempre.

¿Es que els polítics catalans no s'han adonat de la existència de les dues Espanyes, i poden encara retre homenatges de concòrdia als qui precisament trobaven bé tots els atacs excessius en nom d'una pretesa organització d'ordre públic i poden servir — encara! — de puntal al sistema que dos dies després s'agermanava amb la indignitat i desvalorització espiritual d'una dictadura que venia a balcanitzar el país?

FRANCESC MADRID

QUÈ LI PORTAREM?

El senyor Ll... és un amic nostre i un home jovial. El seu anecdotari és ric i agut.

Ara ha anat a fer una excursió pels Pireneus. Unes senyorettes del poble on estiuejava, li varen demanar:

—A veure si ens portarà alguna cosa!... Ens ha de portar alguna cosa!

—No passin ànsia — féu ell. I partí.

Durant l'excursió, trobà un sacerdot amic seu i Ll... el convencé que l'acompanyés aquells dies i dos o tres dies més per visitar el poble on estiuejava.

• En retornar al poble i veure que hi retornava amb un capellà, la gent restà estranyadíssima.

I quan aquelles senyoretetes li preguntaren:

—Què ens ha dut, del Pireneu?, ell no es desconcertà. Presentant-los el sacerdot, els digué:

—Ja ho crec! Els volia portar un isard, però he pensat que els agradaria més un capellà.

ASSOCIACIÓ D'IDEES

Un amic nostre, escriptor i home d'esquerres, ha fet un viatge a la Vall d'Aran. L'acompanyaven uns amics. Un d'ells, el que guiava l'automòbil, el deturà per a contemplar el paisatge.

—Quins prats tan bells — ha exclamat.

Tots han assentit amb entusiasme. El nostre amic, però, callava. Els altres s'han estranyat d'aquest silenci, i li han preguntat:

—I vostè? Que no diu res, vostè? Que potser no li agrada el paisatge?

—Sí, senyor — ha dit el nostre amic —, però, ja veuen si és estrany!, ¿no diran en qui em fan pensar, aquests prats?

—¿...?

—En el doctor Albiñana!

UN PESSEBRE A LA VIA PUBLICA

Al tramvia hem escoltat aquest diàleg. El sostenien el senyor P., confiter i de la Lliga, i el senyor R., ateneista.

—Ja sap que, segons diuen, treuran aquell pessebre del capdamunt del passeig de Gràcia?

—¿...?

—Sí, home: vui dir aquella Minerva i aquells jardinetes. No s'hi havia fixat, que semblava un pessebre? Hi havia arbres que semblaven de debò, herba que semblava de debò, figures que semblaven de debò!...

—Sí que és veritat! Sí que era com un pessebre.

—Ara que, en aquell pessebre, hi mancava un figura.

—Algun pastor?

—No: l'home que c...!

Un setmanari "catòlic" en campanya

La campanya de catolicisme militant a què alludíem la setmana passada, prossegueix...

El setmanari en qüestió, no solament no es retracta de la difamació de què va fer objecte el nostre company Francesc Madrid, sinó que afegeix noves difamacions contra bons amics nostres. És veu que hi ha pres el gust a faltar als manaments de la llei de Déu. No som nosaltres, no obstant, els cridats a demanar-n'hi comptes.

Volem fer remarcar, de totes maneres, que aquests fervorosos defensors de la "moralitat", de la "dignitat", etc., etc., són els únics periodistes (i que ens perdonin els confreres que els donguem aquest nom) que fan campanya a favor dels que detenten la propietat del Centre de Dependents.

I encara diuen que són catalans!

Es clar que, per haver dit això, segurament que nosaltres o algun dels nostres amics, rebrà algun nou seguit d'insults i d'injúries caníbalesques. Què hi farem! Hi ha persones (?) a les quals no se'ls pot pas demanar civilitat ni és possible tampoc de posar la camisa de força a tots els folls. Sort que no són perillosos, pobres!

A to, doncs, amb les circumstàncies, no ens queda més que exclamar:

—Perdoneu-los, Senyor, que no saben què es diuen ni què fan.

DELS SOTERRANIS I DE LES ELECCIONS

Hom diu que s'apropen les eleccions, hom parla més cada dia d'eleccions. Fins a la plaça de Catalunya, en un soterrani, hi han muntat una mena d'oficines del Cens electoral.

Naturalment, de les eleccions no tothom en parla de la mateixa manera.

Els de dalt, els que en aquesta comedieta política — que sempre ha fet un cert fàstic — tenen localitat de preferència, diuen que aniran tan bé i que seran tan honrades.

Els de baix, no són tan optimistes i es miren les eleccions amb un rezel i una desconfiança molt naturals. Aquest rezel i aquesta desconfiança s'han accentuat amb la creació ineficax i desgraciadíssima del carnet d'identitat.

Com és de suposar, nosaltres som dels de baix, dels d'entrada general, i també, val a dir-ho, tenim més por que goig. Aquestes eleccions, abans de celebrar-se, ja fan una certa pudoreta de corrupció...

Això de posar les oficines del Cens en un soterrani, ja ens escama. I en quin soterrani! Aquell de la plaça de Catalunya!, aquell del senyor Nebot!, aquell del pessebre municipal a pesseta l'entrada!

Sembla un símbol, gens agradable per als barcelonins demòcrates, posar el Cens electoral en un soterrani. S'hi florirà abans de néixer! S'hi rovellarà!

Al més desaprensiu li ha de fer mala espina veure el Cens electoral en un soterrani. Un soterrani tothom se l'imagina fosc; la idea de fosc és inherent al soterrani. I nosaltres, com és natural, no voldríem que hi hagués res fosc en les eleccions.

Ja comprendreu que, amb aquest desig, l'alegria que devem tenir en veure que es preparen en un soterrani. I en un soterrani on, un Nadal, hi feren pessebre!

VIRAI

Picarol no ha estat detingut

Ens comunica el nostre amic i dibuixant de la casa En Picarol que no és cert que fos detingut, com va dir-se, a Figueres, després de passar la frontera per La Jonquera, per cert assumpte polític.

No va passar d'una interpellació per la policia a l'Hotel del Comerç d'aquella ciutat gironina, per haver-lo confós amb un altre individu que porta els seus mateixos nom i cognom.

Ens prega el nostre amic l'aclariment a la notícia circulada, per tal de fer-ne sabedores les seves amistats, a les quals agraeix l'interès que per ell s'han pres, i també li plau fer constar que, en el present cas, la policia va donar una mostra de civisme tractant-lo com es mereix una persona decent.

No cal dir com ho celebrem, nosaltres, tot plegat.

DEPORTS

La inauguració de la temporada al "Barça"

Tal dia com diumenge hom inaugura la temporada de pilota al "Barça" amb un partit entre l'equip d'aquest club i l'"Entente Bruxelloise".

La inauguració va ésser una solemni-

tat. Val a dir que cada any, tal dia com la inauguració de la temporada passa igualment. El camp s'omple de gom a gom d'incondicionals i aficionats i de curiosos, i la recaptada—que és el que es tracta de demostrar, al capdavall— és abundant.

El partit, no obstant, no era pas dels més importants. "L'Entente Bruxelloise" és un equip de futbol com tants n'hi ha. I pel que fa referència al Barcelona, el més important de tot consistia en la presentació de dos elements nous, els quals, segons referències, són d'una gran vàlua i que per cert no van pas quedar del tot malament.

En Nogués, el porter nou, és un excellent "gol-keeper", però encara és una mica verd. Ha d'aprendre moltes coses per arribar a ésser un digne substitut d'En Platko. Fa uns "plongeois" magní-

fics, d'allò més espectaculars, d'aquells que fan llençar exclamacions d'admiració al públic. En la resta s'adorm, especialment en el blocatge de la pilota. Ens temem que un dia de partit, si van mal dades, i els contraris agafen la mania de

bombardejar-li el gol, no tindrà temps de blocar ni de fer "plongeois", i que si en fa, perdrà molt de temps. Els "plongeois" del llegir li faran perdre l'escriure del blocar.

L'Oro, que és el nou defensa, és bo, però també ha d'aprendre moltes coses.

La resta de l'equip era el de sempre. Això és, els veterans. Pel "Barça" el temps no passa.

En va fer cinc a l'"Entente", que, com hem dit, és un equip com tants n'hi ha, amb l'agreujant que van rebaixar-lo pel camí. Els que havien llegit la llista de noms, es van quedar a les fosques.

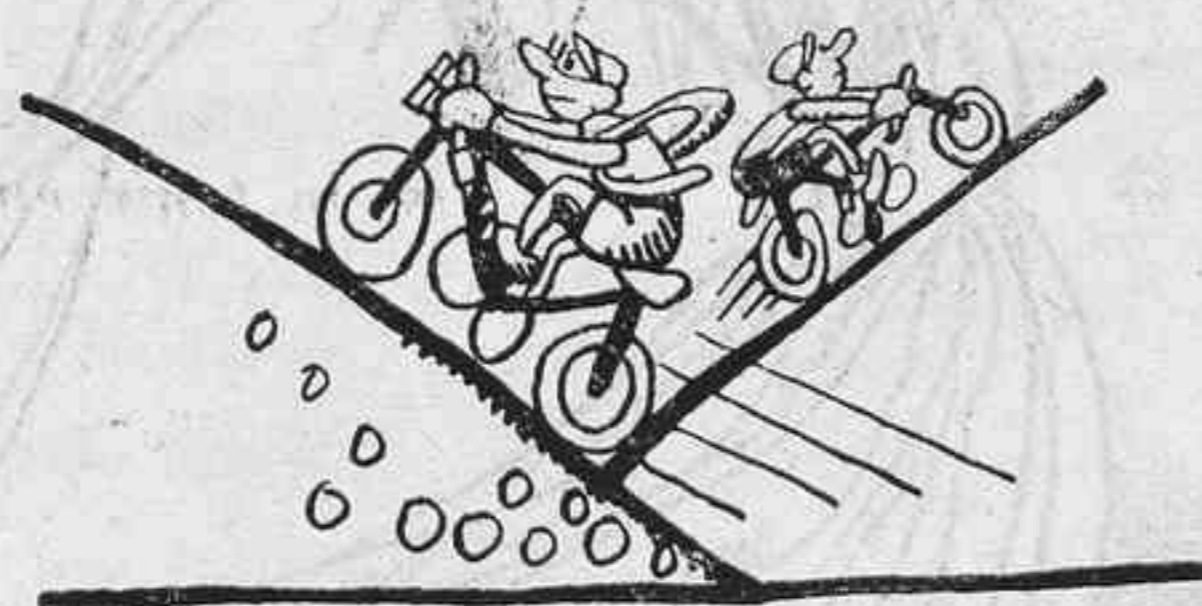
El "Barça" els va fer cinc gols, com els en podia haver fet deu o dotze. La quantitat és el de menys.

Per un partit d'inauguració del camp no està pas gens malament. Sempre fa bonic guanyar, encara que sigui damunt d'un equip de segon ordre de l'estranger. L'aficionat queda satisfet, l'incondicional encara més i el senzill curiós surt complagut del camp.

Com que aquestes jornades són de tanteig, no val la pena d'encaparrar-s'hi. Es a mig campionat quan s'haurà de demostrar les condicions acústiques de l'equip.

La volta a Catalunya

Va començar diumenge a la matinal. Aquesta colla de lleons que tenen la mania d'anar en bicicleta per les carreteres ja roden com uns desesperats disposats a tot.

Aquest any la volta té l'interès que la batalla anirà a càrrec d'En Pancera, d'En Canyonó i d'En Montero. Un d'aquests tres són els probables candidats a la victòria.

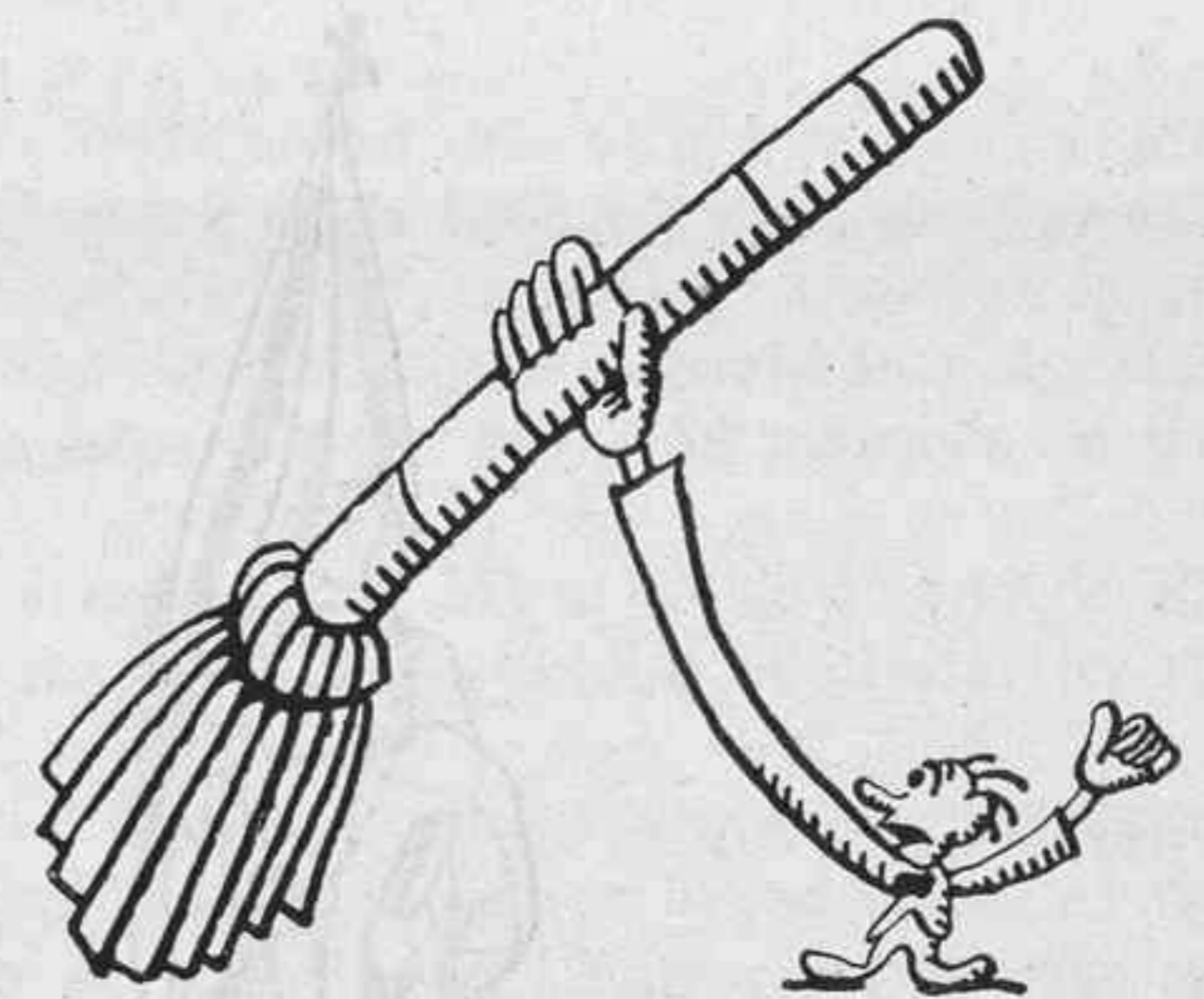
L'afer del Dirt-Track a l'Estadi

El paper de cobertura disposada a toterar tota mena de barrabassades a l'Estadi, fet per la Confederació Esportiva de Catalunya durant la dictadura, té ara

una continuació per mitjà del lamentable afer del Dirt-Track.

La susdita Confederació, de sempre, ha estat una entitat esportiva d'un caràcter especial. No ha fet mai res de bo; però, en canvi, ha cuitat a destorbar. Allò del dijous, que es fica sempre entremig de la setmana...

Es una entitat, diem-ne esportiva, de caràcter burocràtic, completament sobrer, que s'ha especialitzat a demanar sub-

vencions per a dedicar-les després a festes esportives tèrboles, i els seus components a acaparar sous oficials així que han pogut. Altra feina esportiva, desinteressada, cap en absolut. I, no obstant, subsisteix.

Durant la dictadura ha estat l'emparadora legal de totes les animalades fetes a l'Estadi. La darrera és l'afer del Dirt-Track, que ha fet tant de soroll, en virtut de la qual s'ha legalitzat un contracte amb una empresa estrangera, a pesar de la protesta de totes les entitats esportives.

Prèviament hom va eliminar del comitè dos coneguts periodistes esportius, els quals segurament s'haurien oposat a la legalització d'aquesta barrabassada. Sense aquests, la Confederació no ha tingut cap empatx en avalar-la.

I la història continua fent el seu curs. La Confederació podrà no ésser una entitat esportiva i els seus components podran fer el viu.

Quan manava el Directori, tots els dies anava a retre acte de pleitesia al passeig de Colon... i a cobrar.

Ara que mana la Lliga, ho va a fer a la plaça de la Cucurulla. Es veu que el que es tracta de fer i l'únic que preocupa els components de la Confederació és anar tirant de la rifeta.

Fins a quan l'escombra?

GOL-KIK

La disbauxa de les cèdules

Com a bons ciutadans de la mediterrània i cosmopolita ciutat de Barcelona, hem anat a dipositar el nostre òbol, i, a canvi, ens han lliurat aquest paperet que en diuen cèdula personal, que, confessem-ho, fa setze anys que el paguem i no l'hem necessitat més que una sola vegada: quan, per seguir la moda, ens tiraren trona avall.

Ens ha calgut anar-hi dos matins: l'un, arribats que fórem a la guixeta, després d'una cua llarguíssima, ens donaren el número d'ordre per tal que, tres dies més tard, poguéssim retirar aquests comprovants de ciutadà barceloní. I, després de fer hora i mitja de cua altra vegada, el segon dia, ens varen lliurar dues cèdules de les cinc que constaven en el padró omplert amb anterioritat.

Vàrem queixar-nos i ens enviaren a la guixeta de re-

clamacions. Ací ens obligaren a presentar la cèdula de cap de casa, que tot just havíem pagat i, després de bona estona, haguérem de tornar a fer cua per a retirar les tres que per badoqueria dels dependents de la Diputació ens havien donat de menys.

Ja marxàvem cap a casa contents i alegrets d'haver acomplert el nostre deure, encara que la processó ens corria per dintre, quan ens adonàrem que de les cinc cèdules n'hi havia tres d'equivocades: cognoms que no eren els nostres, pobles desconeguts al mapa, i carrers imaginaris. Vàrem haver de tornar a fer cua per tal que una de les damiselles esmenés els documents anomenats d'identitat, i, al lloc, en tinta vermella, varen salvar-se les errades.

Aquest any l'impost de les cèdules se'ns ha fet més antipàtic que mai. Un servei que, traspassat a la Diputació, semblava havia tornat de mort a vida, enguany és la

disbauxa més gran que hem conegut. Els funcionaris que apliquen les tarifes sembla que cobrin del tros. El seu interès és "embolica, que fa fort". Les nenes que les omplen no n'ensopeguen ni una. Tota la gent ha de fer-les rectificar. Per postres, aquella amabilitat de què ens alegràrem el primer any, avui no hi és. Amb males formes, si reclames, et contesten secament que reclamis... per a perdre més temps, no treure res en clar i pagar una quantitat que no correspon.

La disbauxa de les cèdules feia anys que durava, però sembla que per fi anava a imperar el sentit comú. No ha resultat així. La Diputació se'ns ha tornat tan desorganitzada com la Casa Gran. Fan pagar als ciutadans el que els dona el gust i la gana als empleats. Allà no impera un esperit de justesa ni d'equitat. Homes amb la mateixa posició, paguen diferent, i si reclames, resulta que t'han descomptat un vint-i-cinc per cent perquè les subsistències estan cares. Callant, diuen que hi guanyes.

Bé, això no pot anar, senyors. Nosaltres voldríem saber si aquesta intenció de molestar els ciutadans de Barcelona s'ha de fer crònica "in aeternum". I també voldríem saber si la disbauxa que impera en l'aplicació de tarifes pels de fora, ha estat feta igualment, com correspondria, per tots els de la Diputació, començant pel capdamunt i acabant pel darrer ordenança. Està clar?

—Hem estat sis anys sense dur-te la corona, però en aquesta que et portem avui, totes les flors fan olor de llibertat.

DOMÈNEC DIUMENGE

Els establiments Maragall i els empresonats

Contestant el comentari que, sota aquest mateix títol, vàrem publicar la setmana passada, el senyor Joan Maragall ens ha tramès una llarga carta que no publiquem per haver-ho fet ja la Premsa catalana de la nostra ciutat, i per creure també que, publicant la nota-liquidació que segueix, és suficient per a posar les coses al seu lloc.

La liquidació, signada per la senyoreta Lola Anglada, que copiem íntegra, diu així:

Sala Parés; Petritxol, 5, Barcelona.—Senyora Lola Anglada (Pro-Empresonats).

Compte de l'exposició celebrada en els dies 19 abril al 26 abril 1930.

Crèdit:

Per la venda de 1 Peret, 1 Margarida, 1 Llangardaix, a 150 pessetes	450
Per la venda de 6 Peret, Margarida, Llangardaix, a 6 pessetes	36
Per la venda de 1 escultura de D. Civit	750
Per la venda de 122 Parenostres, a 3,50 pessetes	427
Per la venda de 11 Peret, a 15 pessetes	165
Per la venda de 1 Peret, a 25 pessetes	25
Per la venda de 35 quadros (llista apart)	4.150
	<hr/>
	6.003
Per la venda de 90 entrades pels concerts, a 4 ptes. ...	360
Donatius rebuts per la subscripció	74
	<hr/>
	6.437

Dèbit:

Repartiment a mà de cartes i periòdics	5
Extraordinari per cortinatges	150
2.000 segells de 0,05 ptes. per a repartiment impresos i cartells	100
Factura del jardiner Bertran	100
Transport piano (Izàbal, 70 ptes. i mossos)	85
Societat d'autors	50
Aforament per als dos concerts per pagament a Hisenda a 200 cadires, i tant per 100	225
Electricitat de 6 dies a raó de pessetes 25 diàries, i 2 dies concert extra	185
	<hr/>
Total pessetes:	900

Liquidació:

Crèdit	6.437
Dèbit	900
	<hr/>
Saldo pessetes	5.537

He rebut de la Sala Parés (Establiments Maragall) la quantitat de pessetes **cinc mil cinc-cents trenta-set**, import de la precedent liquidació.

Barcelona, 24 maig 1930.—Lola Anglada Sarriera (signat i rubricat).

Certifico l'autenticitat d'aquesta còpia, Joan Maragall.

Ara bé; nosaltres vàrem publicar la liquidació que ens va facilitar la senyoreta Lola Anglada fent-ne l'ús que ens atorgava una carta d'aquesta artista, que diu així:

"Barcelona, 27 agost 1930.—Senyor Director de L'ESQUELLA DE LA TORRATXA.—Ciutat.—Molt senyor meu: Amb motiu d'un solt publicat en un setmanari, li envio la liquidació que les Galeries Maragall em varen fer amb motiu de la meva exposició pro-empresonats, perquè en faci l'ús que més li convingui.—Aprofito aquesta ocasió per repetir-me de vostè afectíssima, Lola Anglada.—(Signada.)

No cal dir que, vistos els comprovants que ha posat a les nostres mans el senyor Maragall i la signatura de la senyoreta Anglada en la liquidació de més amunt, donem per vàlida aquesta i no la que vàrem publicar la passada setmana.

Ara té la paraula la senyoreta Lola Anglada.

Sense comentaris

Copiem de "El Diluvio":

"*Dos hijos de Primo de Rivera son protagonistas de un lamentable suceso.*

Madrid, 8.—En las últimas horas de la madrugada del sábado, en la calle del Príncipe, y al salir de un conocido restaurant madrileño, se registró un suceso del que fueron protagonistas los hijos del general Primo de Rivera, don Miguel y don Fernando.

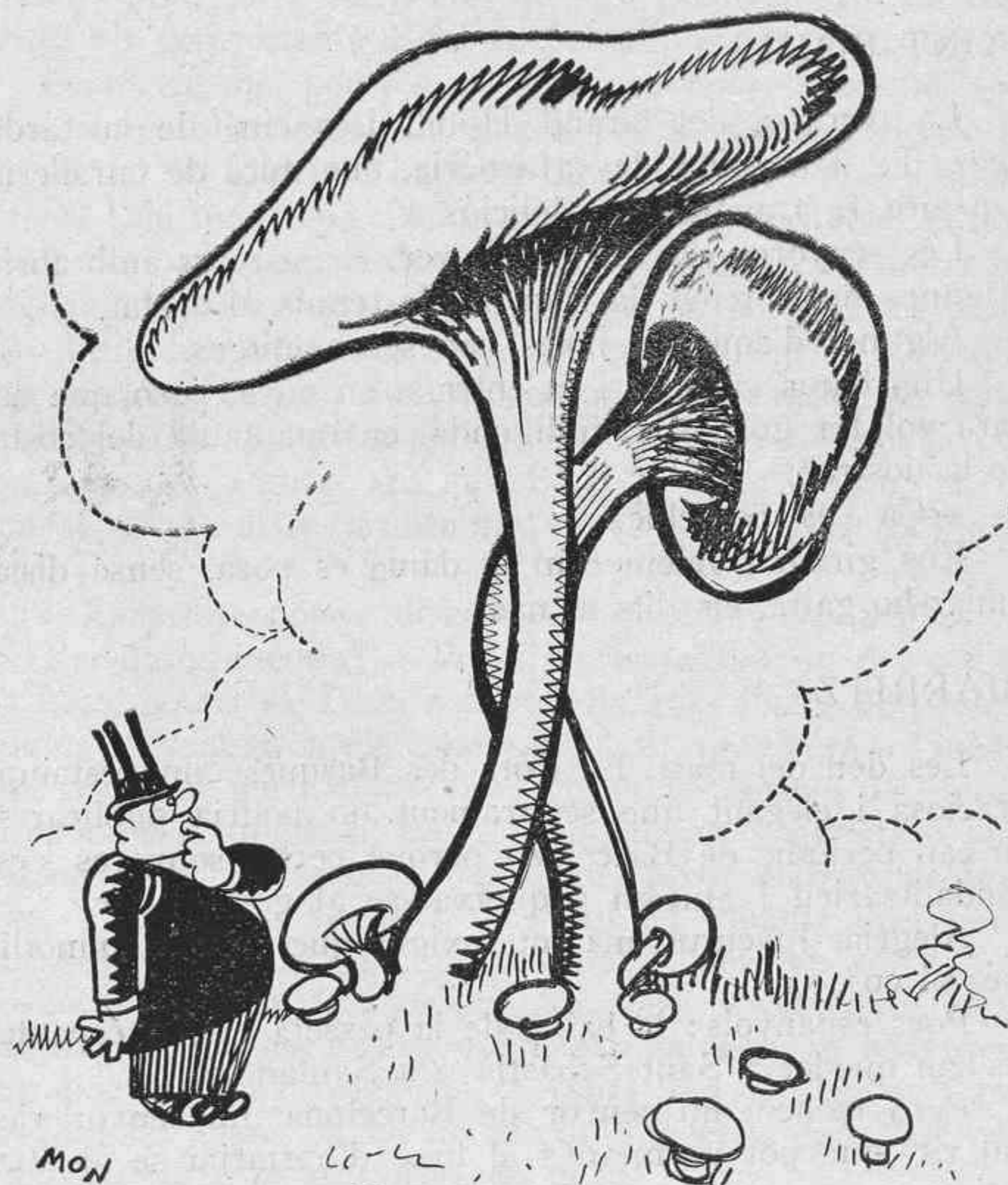
De lo sucedido hay dos versiones.

Según una, los citados hermanos, al ir a tomar un auto, exigieron al chofer que gritara "Viva Primo de Rivera", a lo cual se negó dicho chofer, surgiendo entonces la reyerta, en la que intervinieron algunos guardias y agentes, y siendo agredidos éstos por los hijos del marqués de Estella.

Según la otra versión, al ir los hijos de Primo de Rivera a tomar un auto del servicio público, el chofer les reconoció, negándose a servirlos.

El caso es que el suceso dió lugar a que se congregara gran cantidad de público y que, al ser llevados los hermanos a la Comisaría del distrito del Centro, tuviese que intervenir la fuerza pública para disolver los grupos que les seguían.

En la riña resultaron lesionados los hermanos Primo de Rivera, el chófer y uno o dos agentes."

A GALICIA

—Quan menys t'ho esperes, té!, surten bolets!

Petites anècdotes d'estiueig

BAGNÈRES DE LUCHON

Al Casino. Nit de gala. L'orquestrina toca coses tan noves i originals com *La Valse brune*, *Sous les ponts de Paris* i *Sur le bord de la Rivière*. Unes quantes parelles ballen. Entre elles llueix la seva calba el *danseur* de la casa, que acaba de guanyar un campionat mundial.

De tant en tant surt una pobra senyora de la qual ens han dit que és espanyola—però no s'ho creu ningú—, i canta un couplet poca-solta i absurd que té aquesta lletra:

“No me peino paga los togueros,
ni bandeguilleros
ni paga la puegta del sol.”

A la nostra taula hi ha una dama francesa, el seu marit i una senyora catalana i vídua que ha vingut a Luchon perquè ha sentit a dir que venir a Luchon fa fi.

Aquesta senyora que—malgrat de les seves toilettes—encara fa pudor de botiga, s'estranya que la dama francesa sigui bruna. Com creia que totes eren rosses, diu que no li semblava francesa.

—Sóc de la Savoia—explica amablement la dama.

I subratlla el marit, distret i sense que vingui massa a to:

—Savoia, sí... Un dels títols de la princesa de Lamballe.

Naturalment, la nova rica—que encara n'hi ha i sempre són nous—posa els peus a la galleda.

Diu, per a donar-se importància:

—La princesa de Lamballe? Ah, sí! Ja la conec! I que n'és de simpàtica!

FONT ROMEU

La terrassa del Grand Hotel. Les cinc de la tarda. Jazz. Te. Una mica de xafarderia, una mica de cursileria. Un aire fi, transparent, deliciós.

Les senyores van amb pullover, els senyors amb abric. Algunes noies tenen la raqueta de tennis al costat.

Algunes d'aquestes noies van sense mitges.

Una dama carnosa i ja entrada en anys, però que encara vol fer goig, diu, indignada, en una taula del costat de la nostra:

—Ça c'est pas chic.

Ens girem i veiem com la dama es posa, sense dissimular-ho gaire, els dits al nas.

BIARRITZ

Les deu del matí. La Côte des Basques: una estampa graciosa i elegant que segurament no podria publicar-se en cap periòdic de Barcelona perquè certes senyores s'escandalitzarien i anirien a queixar-se al governador.

Alegria. Joventut, maillots exigus que l'aigua emmotlla més al cos.

Pocs espanyols: la baixa de la pesseta els ha espantat i s'han quedat a Sant Sebastià o a Santander.

Però trobem un senyor de Barcelona, un senyor ric: tan ric, que pot permetre's el luxe d'hostatjar-se al Victòria.

Aquest senyor diu que ço que li plau més de Biarritz és la Roca de la Verge. Aquest senyor no parla una paraula de francès. Diu que no li fa cap falta, que amb els seus diners l'entenen a tot arreu.

Aquest senyor està entusiasmat amb les noies seminues que veu a la platja, al Casino, a la lleteria de la plaça Lluís XIV. Aquest senyor ha vingut a Biarritz perquè sap que aquesta és una platja mundana i vol tenir una aventura. Una aventura precisament amb una francesa. Creu que les aventures hom sols pot tenir-les amb una francesa.

Naturalment, com no sap l'idioma—ni sap distingir—, creu que totes aquestes noies seminues que veu a la platja, al Casino, a la lleteria de la plaça Lluís XIV, són de les que es dediquen a aquesta mena d'aventures.

Nosaltres inútilment li hem volgut fer entendre que no totes són iguals, que es pot equivocar, que entre elles hi ha noies de família, perfectament honestes i honorables.

Però ell no fa cabal del que li diem.

I, en efecte, avui a la tarda l'hem hagut d'anar a cercar a la comissaria.

CERDANYA ESPANYOLA

Un hotel de luxe, però el luxe del qual resulta pobre, ridícul i pretensions al costat del dels grans hotels francesos.

En aquest hotel hi ha una senyora catalana a la qual també ha fet por la baixa de la pesseta i no ha volgut passar a França, perquè *els temps són dolents* i cal fer economies.

Aquesta senyora és rossa i encara jove. Viu a l'hotel

amb una nena, filla seva, a la qual deixa tot el dia sola, per anar a fer excursions amb uns nois que s'han imposat l'obligació d'ésser graciosos, parlen castellà perquè fa fi, es diuen Politos i Pocholos, i per la boca sols llencen bestieses.

Aquesta senyora també parla castellà. I ens diu a totes hores que té cotxe, casa pròpia, està abonada al Liceu i no sé quantes coses més.

Però a l'hora de menjar, per comptes de l'Apollinaris que hauria de beure, la cambrera li porta una ampolla d'aigua, i ella hi tira un paquetet de sals litíniques de 0,15.

LLUIS CAPDEVILA

Capricis i paradoxes

COMERÇ I POESIA

Els comerciants tenen fama d'ésser una gent insensible als encisos de la poesia, de tenir el cor cuirassat d'or contra les sagetes de la beutat. Els castellans, generalment comerciants ineptes, han fet molt per difondre aquesta fama. Però, s'adiu amb la realitat?... S'hi adiu, sobretot, entre nosaltres?

No fa molt que llegia una llista de premis per a uns jocs florals. Doncs bé; la majoria d'aquests premis eren atorgats per comerciants i per industrials. Cert que ací l'amor a la poesia es confon amb l'amor a la llengua, amb l'orgull nacional. Però de fet s'esdevé el mateix a tot arreu. ¿Es que sense aquests sentiments és possible que hi hagi una veritable poesia?

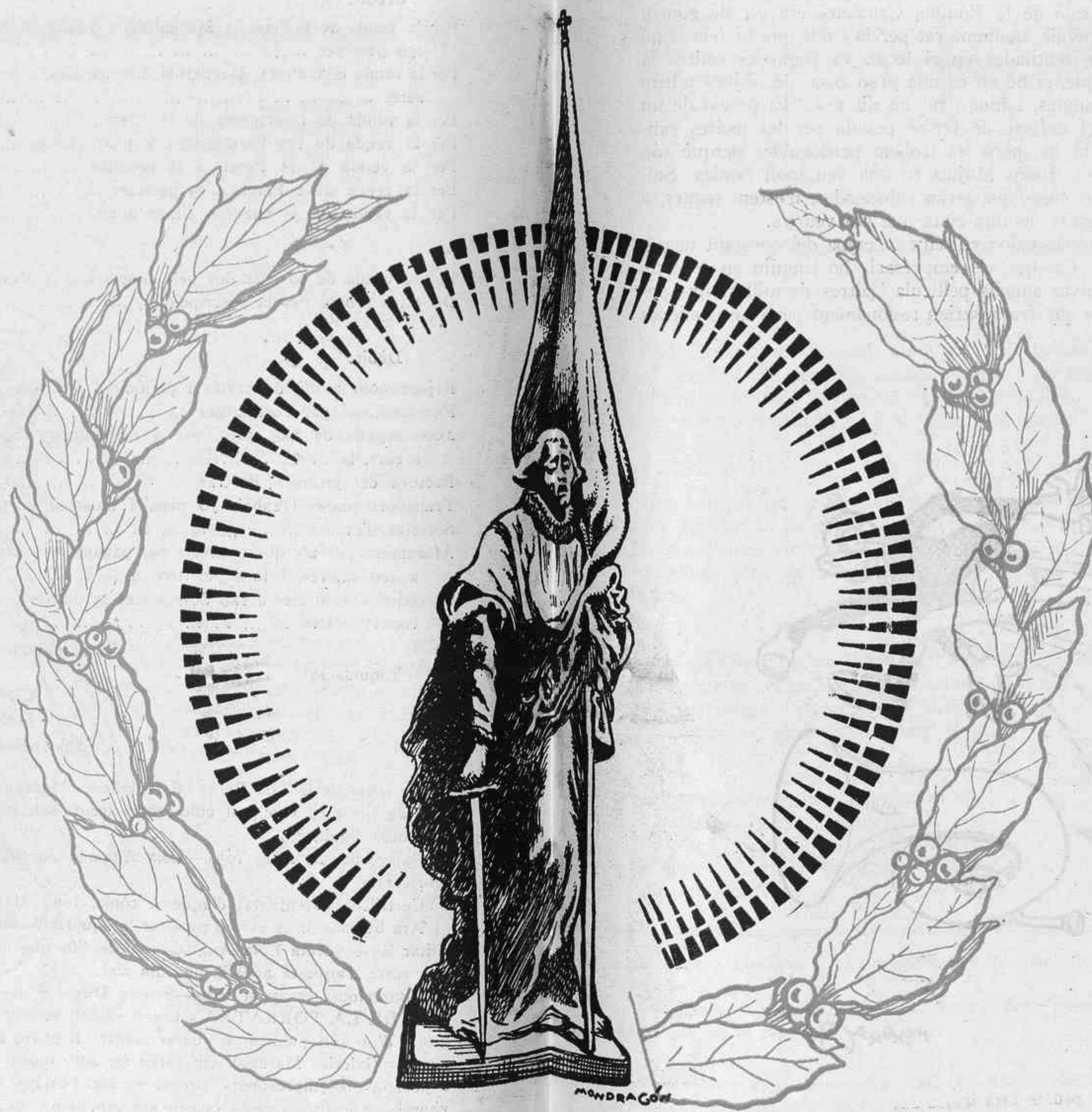
I caldria encara veure on aquests sentiments són més purs, si entre els comerciants que de bona fe ofereixen els premis, o bé entre els poetes que els guanyen. En tot cas, no és als comerciants a qui es pot dir que hi mercadegen.

Permeteu-me, però, que digui que aquests premis són generalment una cosa ben estèril per a la producció de la poesia. El fet mateix d'imposar de vegades el tema—i quins temes, Déu meu!—ja n'allunyen tot poeta veritable. Altra ment les quantitats ofertes—cent, cinquanta, vint-i-cinc pessetes—no diré que siguin mesquines per qui les dona tan desinteressadament. Però per qui les rep!... ¿Es que cap escriptor solvent avui es pot posar a la tasca per competir per una quantitat així?... Penseu que si treballa per una revista, ja guanyarà gairebé tant, i sense tenir de re- fiar-se, d'una manera absoluta, de l'atzar... o de les amistats!

—Es prou—potser direu—per estimular els inèdits.

Per quins inèdits?... Per als aficionats d'un dia o d'una hora, potser sí. D'ací aquestes llargues llistes de poesies que es presenten en els concursos dels Jocs. Però a l'inèdit que realment porta dintre una veritable vocació de literat, tampoc no li interessa. Per a ell, guanyar cinquanta o cent pessetes amb uns versos o amb una prosa elaborades amb tota l'ànima, de vegades qui sap en quants dies o en quantes nits, no té cap importància. Ell el que vol és imposar el seu nom. I sortir premiat entre desconeguts, entre mitjos poetes o poetes esguerrats és una cosa que afavoreix ben poc els seus propòsits. Seguirà tan desconegut, tan inèdit com abans. A ell no el pot interessar més que una competència amb escriptors de debò.

¿Es, doncs, que cal renunciar a aquests donatius generosos?... No; el que caldria, en moltes ocasions, és acoplar-los. En lloc de tants premis trinxats, oferir-ne un o dos de realment temptadors. Adhuc en moltes ocasions seria factible potser d'assegurar-se una quota anual i d'aconse-

11 de Setembre

Diada de fe i d'heroïcitats pretèrites

guir instituir un premi no diré que tan important, però sí a imatge i semblança del "Crexells".

Ja veig que algú em pica l'ullet. Ja veig que algú em diu:

—Interessant! Ja feies bé de dir que de vegades els comerciants són més sentimentals que els poetes.

I bé: no ho discutim. Per espiritual que sigui l'escriptor, no li queda altre remei que nodrir-se, que pagar el sastre i el sabater, els quals per la seva banda, no perdonen. La poesia, com l'amor, té, en la realitat, la seva contrapartida inexorable.

DOMÈNEC GUANSÉ

Hem anat a veure "Un plato a la americana", la pel·lícula que, en la seva reestrena, ha obtingut un nou èxit ben falaguer. I una vegada més ens hem convençut de les dots d'aquesta nina que es diu Janet Gaynor, qui, secundada per Charles Farrell, porten el pes principal de l'obra.

Aquesta cinta és, amb franquesa, una bona pel·lícula. En ella hi estan agermanats la tècnica de la direcció i un pulcre treball de tots els que hi intervenen. Es una comèdia que fa riure de debò i, veient-la, poguérem oblidar per uns moments la baixa de la pesseta.

Un argument seriós, però que en intercalar-hi escenes

de sàtira i decoracions mig verdoses, ens porta fins a la fi de l'obra, té el mèrit de tenir-nos pendents fins als darrers metres de cinta.

Els números de música i cançonetes s'enganxen i ho demostra que alguns d'ells ja s'han fet populars.

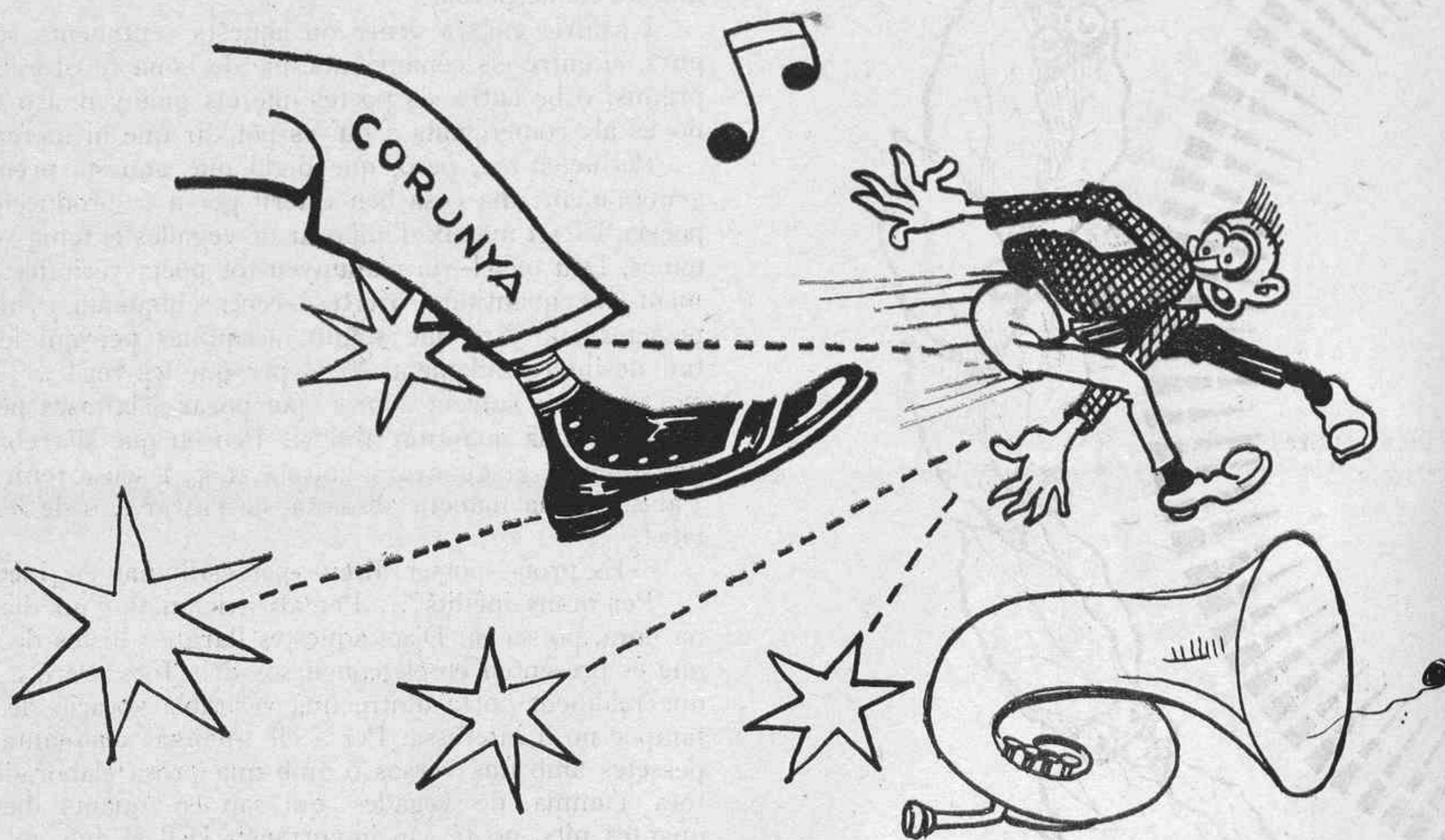
La ja famosa parella de "El séptimo cielo" obté un ben remarcable èxit en aquesta seva pel·lícula sonora, en la qual el públic pot comprovar, una vegada més, que la fama d'aquests artistes és ben merescuda.

"Un plato a la americana" és una pel·lícula de les que queden ganes de tornar-les a veure.

* * *

S'ha inaugurat la temporada en alguns cines. Entre ells, el Capitol ha estrenat "El precio de un beso", cinta totalment parlada i cantada en espanyol. La nit del dissabte passat, el saló de la Rambla Canaletes era ple de gom a gom, i el públic, malhumorat per la calor que hi feia, i no veient cap ventilador en el local, va pegar-les contra la pel·lícula, que, si bé no és una gran cosa, de pitjors n'hem vistes en anglès, i ningú no ha dit res. "El precio de un beso" té el defecte de fer-se pesada per les moltes cançons que hi ha, però les trobem perdonables perquè són ben escrites. Josep Mojica té una veu molt bonica. Salvant petites coses que seran subsanades, n'estem segurs, a no frigar gaire, és una cinta que pot veure's.

Repetim, la calor va tenir la culpa del constant neguit del públic. Cal que els empresaris ho tinguin en compte, si volen salvar aquella pel·lícula i altres de millors que poden venir i que fracassarien rodonament per causes alienes

MUSICA CONEGUDA

—Com que no te quiero oír,
lo que véns aquí a cantar-mé,

el meu peu te farà ir
con la música a otra parte.

FA MOLTA ESTONA QUE S'ESPERA

—Senyor urbà, puc passar?

al film. No volem dir amb això que "El precio de un beso" sigui bona i ens vagi agradar. Però, com a primera totalment espanyola d'importació, és acceptable. Pitjors n'hem vistes i creiem veure'n si no morim abans.

ESPIGOLANT

Ens han dit que, a la platja de Sitges, on va banyar-se Buster Keaton fa pocs dies, hi serà aixecat un monument a l'home que no riu mai.

El sòcol serà de mitges pessetes, i el bust de ralets foradats.

* * *

Pel·lícules sonores en espanyol:

"El cuerpo del delito", per Antonio Moreno.

"Cascarrabias", por Ernesto Vilches.

"Sombras de gloria", de Josep Bohr.

* * *

Espanyolades a punt d'importar-nos:

"Barcelona", per Janet Gaynor.

"Maid in Spain", per Budy Rogers.

Altres de Ramon Novarro i Buster Keaton.

Ai, que patirem!

El doctor Albiñana ha estat rebut per les més altes autoritats de la nació.

Coneixem, en canvi, molta gent humil, però honorable i digna, que no el rebria.

Volem obrir una subscripció entre els nostres lectors per a comprar una sàrria al doctor Albiñana.

Serà el seu uniforme d'eleccions.

L'exemple de Galícia

Hem llegit el manifest que fou repartit amb motiu de la visita dels ex-dictadors a la germana regió del Nord. Signat per representants de diversos sectors de l'activitat ciutadana, els gallecs han fet arribar al seu poble unes ratlles replenes de veritats i encoratjant a tothom per tal que no s'oblidin dels dies d'infausta dictadura durant la qual aquests mateixos exemplars errants d'avui atiaven l'odi entre la gent del país.

Galícia ens ha donat un exemple. I ens ve al nostre pensament la suposició que, si aquesta gent que ha estat rebuda a bufetades al Nord d'Espanya, hagués començat per Catalunya, què hauria passat?

La nostra terra, que té fama de bullanguera i que no desaprofita, fa unes anyades, cap motiu per a demostrar la seva virior, avui hauria restat callada i quieta com si no hagués vingut ningú.

Seny? Por? Al nostre entendre, més del primer que de la segona, però amb una bona dosi de la segona.

Motius? A Galícia, unes quantes càrregues de la policia no portaren cap nota trista al poble. Ací, els cops de sabre no van mai sols ni són mai previsors de mals majors. La nostra esquena els ha rebut sense solta ni volta ja tantes vegades, que ens han fet posar seny a força de fer-nos por el sabre i el tricorni.

Galícia ha donat un exemple. Però els qui representen el govern allà dalt també l'han donat deixant-se de mides extremes. Per aquesta vegada hem vist que han comprès la raó del poble. Un dia o altre han de començar.

No ho oblideu: cal republicanitzar el catalanisme, cal treure-li l'actual pudor de capellà i de fabricant.

NOU

Aquest és el primer teatre que ha obert el foc en la present temporada. Sense por a la calor, sense por a què la gent rica encara és fora, ha començat la seva campanya artística la companyia Saus de Caballé. Campanya que, segons diuen, serà rica en esdeveniments i sorpreses.

Per de prompte han debutat amb una obra, "El Pinar", que mereix tots els respectes. No de totes les obres pot dir-se el mateix. I els mereix perquè és una obra digna i honrada, escrita amb una escrupolositat i una honestedat—ens referim a una honestedat literària, com és de suposar—admirables.

Això cal remarcar-ho amb elogi, perquè es tracta d'autors nous en el teatre: el llibre el signen els senyors Rafael Sepúlveda i Josep Lloret; la música, el mestre Alvarez Cantos.

El llibre, escrit sense necessitat de recórrer a les xabacnades, demostra en els seus autors una filiació literària que, malauradament, no tenem tots els que escriuen llibrets de sarsuela.

La música és digna d'un músic de debò. Algú potser dirà que en la partitura no hi ha picardia. Però és preferible la manca de picardia a la sobra de mal gust.

La interpretació, molt acurada, sobretot per part de les senyores Vázquez i Saus i dels senyors Rosich, Ramos i Blanca.

De molt bon efecte la decoració de l'últim quadro, de Morales i Asensi.

BARCELONA

Carles Arniches és un dels comediògrafs castellans que més crèdit ens mereixen. La seva obra ens sembla una de les més importants del modern teatre castellà.

Carles Arniches és el creador d'un gènere nou en el teatre: la tragèdia grotesca, plena de matisos i d'intencions més profundes del que sembla a primera vista. Quelcom semblant ha fet a Itàlia, encara que en un altre ordre, Luigi Chiarelli amb els seus grotescos.

"Para ti es el mundo", suara estrenada en aquest teatre, és una comèdia digna de l'autor de "Es mi hombre", "El último mono", "Que viene mi marido", "La chica del gato" i "El señor Adrián el primo". I amb això queda fet el seu més gran elogi.

VICTORIA

Un altre teatre que obre les portes: amb "Doña Francisquita"—molt bé el tenor Arnó—i "La rosa del azafrán".

Esperem la primera estrena per a parlar de la companyia. Diguem, però que la companyia té un gran cantant, Marcos Redondo i un gran director: Angel de León.

SAFAREIG DE LA RAMBLA

Un mecenatge i una imposició

Un famós Mecenat català diu que farà construir al Passeig de Gràcia un gran edifici destinat a teatre català. El projecte ha estat acollit amb entusiasme.

Ço que no ha entusiasmat tant és que el Mecenat imposa a Josep Pla, el cèlebre autor de "Cambó", com a director artístic de dit teatre.

També ho vol provar

Hom diu que el senyor Martínez Valls, el músic de "La legió d'honor", per a no ésser menys que el mestre Vives, està escrivint un drama. I el titula amb un títol semblant al que el mestre Vives posà a una obra seva: "Jo no sabia que els empresaris fossin així".

Pensa dedicar-lo al senyor Trias, del Teatre Nou.

Sensacional

Hom diu que Margarita Xirgu, l'actriu catalana que tant alt ha posat el nom de Catalunya representant teatre castellà, es passa a la sarsuela.

De resultes de la simpatia que demostraren tenir als ex-dictadors a La Corunya, la U. M. N. cursà una nota als diaris protestant que els seus enemics polítics no els deixin camp lliure per a la propaganda.

Són tan desmemoriats que no es recorden que ells ho varen fer sis anys, quatre mesos i tretze dies?

Proposem la tramesa d'una bona grapada de cues de pansa a la U. M. N. (R. I. P.).

Un sometentista que li diuen Recasens es dedicava, feia dies, a la caça de gats. Volia imitar el company dels coloms i que va matar una dona.

Senyor, quan serà, que prendran les armes a aquests energúmens?

Lector:

Demà passat se celebra, al Palau de Belles Arts, el míting de protesta pels empresonaments governatius i de petició d'amnistia. No deixis d'anar-hi.

Pels teus germans, vés-hi.

Ahir varen ésser trameses al President del Consell de Ministres uns milers de targes postals demanant justícia en l'assumpte del Centre de Dependents.

Creiem, a no tardar, veure arranjat aquest assumpte. Les notícies que circulen a darrera hora són francament optimistes.

Demà passat, també se celebrarà una conferència pública, la qual correrà a càrrec de l'ex-President del Centre Autonomista de Dependents del Comerç i de l'Indústria, En Francesc X. Casals i Vidal.

No cal dir que esperem veure-hi tota la dependència, que, ara més que mai, troba a mancar la seva casa pairal.

El blau cel de la bandera argentina ha tremolat pels carrers de la ciutat del Plata i s'ha enrogit amb la sang de la victòria.

L'Argentina ha conquerit una segona independència.

Visca l'Argentina!

¿Quan podrem cridar "visca Itàlia"?

L'Audiència de Bilbao ha condemnat un honorable ciutadà pel greu delictes d'haver cridat: "Visca la República!"

Qui dubta, després, que vivim sota un règim tolerant, liberal i democràtic?

“Aquells que treballen—deia Erasme—no tenen temps de viure. Aquells que viuen no tenen temps de treballar.”

...Però si tothom treballés, fins els “treballadors” tindrien una mica de temps de viure.

Un dia, el noieta d'un amic nostre demanava confitures a sa mare.

—Dóna-me'n massa—li deia.

Diguin el que vulguin—deia en una tertúlia un conegut polític de l'esquerra—, els regionalistes són germans de llet dels pupins. Tots plegats formen el front monàrquic.

Germans de llet! Sembla que la frase a hores d'ara, ja ha fet fortuna.

Per Espanya s'estenen les vagues, per bé que no amb gran virulència.

De totes maneres, aquestes vagues exterioritzen un estat de descontent en el treballador.

Un polític ha dit que no entenia el perquè d'aquestes vagues. ¿No podria atribuir-se a l'anormalitat en què encara vivim?

“La Voz de Cataluña” del prop-passat 29 d'agost s'alegra de què a “La Vanguardia” augmentin les esqueles en català. L'altre dia n'hi havia set.

I afegia, amb una veritable delectança: “Es un símptoma ben afalagador”.

Home! Un xic més de seny, que la mort no ho és mai, d'afalagadora!

El senyor Guadalhorce, amic entranyable de la Dictadura, ha fet un discurs a Oviedo.

Sí, és clar! Com que no poden fer altres desgràcies!...

Però, vaja, ni aquestes voldriem que fessin.

E. P.—La vostra prosa té cert interès; però la correcció seria difícil. Procureu emmotllar-vos al català d'ara llegint alguns llibres i adquirint un diccionari.

E. R. T.—Ens agrada i el guardarem.

F. S.—Proveu d'enviar-ho al “Patufet”. Per nosaltres, no fa.

A. M.—Està bé. Va.

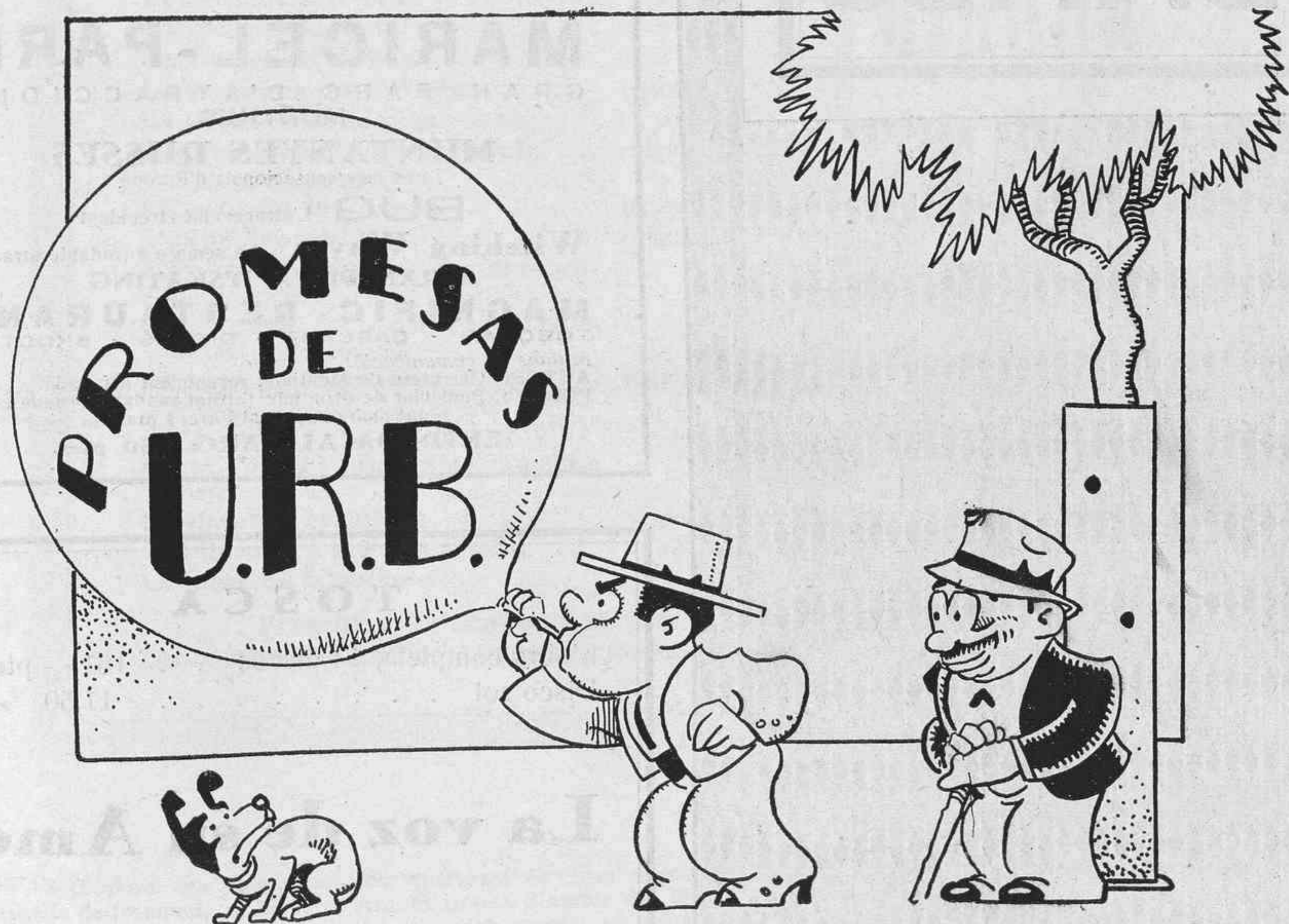
J. R. (Vendrell).—Ha estat una llàstima que no ho hagués-siu enviat abans. Compreneu que, tres setmanes més tard, no té cap interès. Amb tot, us felicitem. La reproducció és gairebé perfecta.

Papito.—Al cove.

J. R. A.—Està ben escrit, però entenem és prematur parlar-ne.

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Impremta “L'Esquella” i “La Campana”, Om, 8, Barcelona

—Al final, no serà res!

—Deixi'm a mi; per a fer pessetes, s'ha de fer així!

PAPEL
DE
FUMAR
BAMBU

VIES URINÀRIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir infortunt de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOLVRE

Vies urinàries: *Blenorràgia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota milltar*, de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *u*, *eritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor Solvré**. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'asabenta de la seva

ma'altia. Venda: 5'50 ptes. caixa

Impureses de la sang: *Sifilis* (avariosis), *eczemes*, *herpes*, *ulceres varicoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acne*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Pindoles depuratives del Dr. Solvré**, que són la medicació depurativa real i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronscos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatorrea* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Solvré**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medulla i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la juvenesa, per tota mena d'excessos (vellis a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pessetes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a *Oficines Laboratori Sókatarg, carrer del Ter, 16. telèfon 544 S. M. Barcelona*, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentrellament, tractament i guariment de les dites malalties.

MARICEL-PARK

GRAN PARC D'ATRACCIONS
MONTJUIC

MUNTANYES RUSSES

Les més sensacionals d'Europa

BUG L'atracció més trepidant

Witching Waves La sempre agradable atracció

GRAN PISTA D'SKATING

MAGNIFIC RESTAURANT

TOBOGAN - CASCADA - DISCOS - SKOOTER

Mitjans de comunicació:

AUTOS: Carretera de Montjuïc, recentment asfaltada.

PUBLIC: Funicular de Montjuïc (bitllet anada i tornada combinat amb entrada al Parc: 1 pta.)

ENTRADA AL PARC: 0,50 ptes.

TOSCA

L'obra completa, 14 discos . . . 161,— ptes
Disco sol 11,50

La voz de su Amo

Companyia del Gramòfono, S. A. E.

OCTUBRE

7

Diada del
Llibre

ARANCELES DE ADUANAS

Para la Península
e Islas Baleares

Encuadernado en tela Ptas. 20

Singlots poètics

de FREDERIC SOLER (Pitarra)

La butifarra de la llibertat	original	1 acte
L'esquella de la torratxa	paròdia	2 »
Lo Cantador	»	2 »
Lo castell dels tres dragons	original	2 »
¡Cosas del oncle!	»	1 »
Ous del dia	paròdia	2 »
Las píldoras de Holloway	original	1 »
Si us plau per força	»	2 »
Un mercat de Calaf	»	2 »
Un barret de riallas	»	1 »
La venjansa de la Tana	paròdia	1 »
La vaquera de la piga rossa	»	2 »
Las carabassas de Montroig	original	2 »
En Joan Doneta	»	1 »
Lo punt de las donas	jogina	2 »
L'últim Trençalós	original	
L'Africana, paròdia de aquesta mag- nífica òpera		
Gra y palla, paper per a matar ratos, col·lecció de poesies		
Lo boig de las campanillas	jogina	1 »
Il Profeta, paròdia d'aquesta magni- fica òpera		
Faust, paròdia d'aquesta magnífica òpera		
Liceistas y cruzados	original	2 »
Los héroes y las grandezas	»	2 »
La mort de la paloma		

Preu de cada singlot, 0,60 ptes.

Les 24 obres luxosament encuadernades, 24 ptes.

EPISODIS NACIONALS

B. PÉREZ
GALDÓS

GIRONA

Traducció catalana
de

J. BURGAS

Preu de l'obra, 3 ptes.

Diada del
Llibre

7

OCTUBRE

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem de pèrdues si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponsals se'ls atorguen descomptes

11 Setembre 1930: Aniversari